

Sharon J. Bolton

Malé
temné
lži

NOVINKA
OD KRÁLOVNY
BRITSKÉHO
NOIROVÉHO
KRIMI

Sharon J. Bolton

Malé
temné
lži

2019

Copyright © Sharon Bolton 2015
Translation © 2018 by Květa Palowská

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu LITTLE BLACK LIES
přeložila Květa Palowská
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Jiří Popiolek
Korektura: Iveta Muchová a Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Markéta Mandlíková
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2019

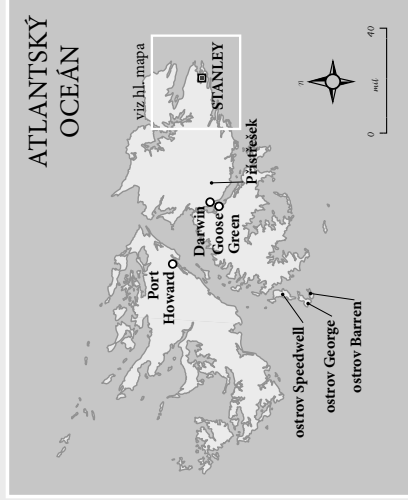
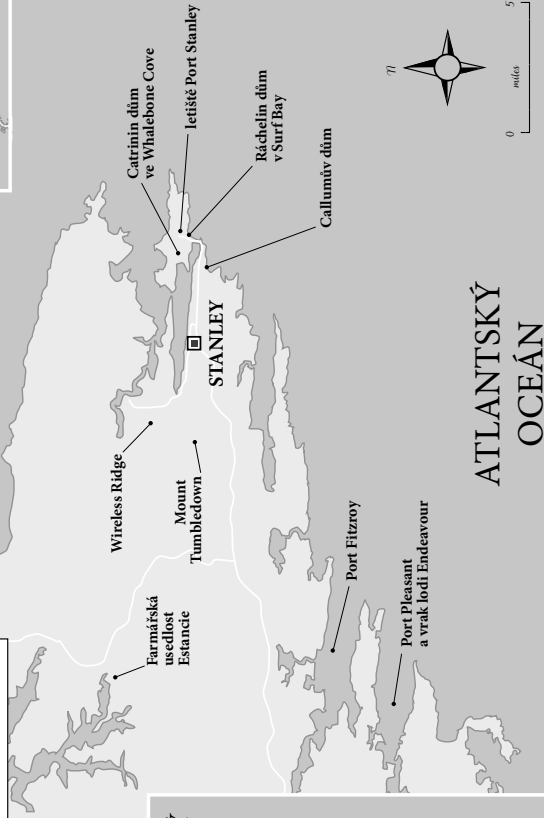
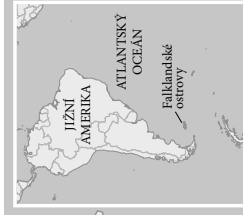
ISBN: 978-80-7498-309-2

Věnováno

Anne Marii, která mi jako první řekla, ať jdu do toho;
a Sarah, ta mě přiměla vydat ze sebe víc.

Země nebe a moří

Falklandské ostrovy

Co naplat! Všichni cítili
ke mně jen hněv a zlost.
Zde pod hrdlem mi zavěšen
jak kříž byl albatros!

Samuel Taylor Coleridge: *Píseň o starém námořníkovi*

ČÁST PRVNÍ

Catrin

*Přemýšlela jsem, jestli chápu, co znamená zabít. Jestli se do-
kážu podívat živému tvorovi do očí a provést nevratný čin, který
ukončí jeho život. A zřejmě už mám jasno. Zabíjení mi nedělá
potíže. Ve skutečnosti jsem v tom docela dobrá.*

1. den

pondělí, 31. října 1994

1.

Jsem přesvědčená, že za správných okolností dokáže zabít skoro každý, pokud má dostatečnou motivaci. Otázka zní, dospěla jsem já k onomu okamžiku? Určitě. Protože mám dojem, že v poslední době uvažuji trochu jinak.

Je minuta po půlnoci. Za dva dny bude třetího listopadu. Dva dny. Tak dospěla jsem k tomu okamžiku?

Cosí se pohybuje. Není to voda kolem mě, ta se zdá být zamrzlá, ale odraz ptáka. Nemusím ani zvedat hlavu, abych viděla, že je to obrovský buřňák. Mohutní tvorové připomínající prehistorické příšery s bezmála dvoumetrovým rozpětím křídel a ohromnými zahnutými zobany často zavítají na loď, hlavně když vyplouvám v noci, a drží se mnou krok bez ohledu na to, jak daleko vyjíždím nebo jak rychle pluji.

Teď neřídím. Sedím v kabině a upírám pohled na fotografie svých dvou synů. Zřejmě už na ně takhle zírám delší dobu, protože mě pálí oči. Na chvíli pevně stisknu víčka a pak se přinutím vyhlédnout ven.

V dálce se na pozadí světlejší oblohy černají hory a okolní vody připomínají vzhledem i povrchem staré skleněné zrcadlo. Jsou klidné, tu a tam s kazem, a ne úplně průhledné. Občas se

stává, že na sebe oceán vezme tuhle podobu, která pro něj vůbec není příznačná, jako kdyby vás chtěl na okamžik překvapit, přimět, abyste zapomněli, že vás obklopuje jedno z nejkrutějších, nejbouřlivějších moří na světě.

Kotvím u pobřeží Falklandských ostrovů, nevelkého souostroví jižního Atlantiku, v končinách vzdálených od všeho, na čem záleží, bezvýznamných na světové scéně, v končinách, kterým donedávna téměř nikdo nevěnoval pozornost. A pak se proměnily v odhozenou kost, o kterou svedli boj dva sebestřední političtí psi. Několik krátkých týdnů o nás věděl celý svět. Ta událost se odehrála před deseti lety, a svět brzy zapomněl.

My jsme ale nezapomněli, a Argentina také ne. Dokonce i teď po dvaceti letech od doby, kdy dostala nakládačku, občas argentinská vláda kradmo pošilhává naším směrem. Argentinci tvrdí, že Malvíny patří jim. My říkáme „jděte se vycpat“.

Ne že bychom byli tak nadšení z toho, čím jsme se stali: nákladnou zálibou, jedním z posledních cárů britského impéria. Toužíme po nezávislosti, po příjmech, z nichž by bylo možné financovat vlastní obranné složky. Naděje je chabá. A nikdy se necítíme v bezpečí.

Fotografie mých synů už vybledly. Teď to není tak zjevné, ale za denního světla bude Kitova bunda mdle narůžovělá a Nedovy žluté vysoké boty nevýrazně bělavé.

Měsíc se odráží na hladině tak jasně a dokonale, až se zdá, že snad spadl zcela nepoškozený z oblohy. Leží nedaleko zádi, útlý a tenký jako štěpina dřevěné třísky. Hvězdy jsou poházené kolem jako smetí, jako kdyby je někdo nedbale roztrousil po hladině oceánu. V tomhle vzdáleném koutě jižního Atlantiku neexistuje světelný smog a dnes večer se všechny hvězdy na obloze odrážejí přímo pode mnou. Připadám si obklopená hvězdami. Během mých krátkých pobytů ve velkých městech na severní polokouli, kde jsou hvězdy pouhými tečkami světla, někdy úplně neviditelnými, nebylo těžké zapomenout, ko-

lik jich ve skutečnosti je. A tady doma, kdykoli vypluji v noci na oceán, uvědomím si nesmírnou velikost oblohy. Zvednu se. Nejsem si jistá, jak dlouho jsem tady seděla, ale vím, že mi zbývá zhruba dvacet minut a pro dnešní noc mám hotovo. Vyměním nádrž, zkontroluji obsah kyslíku, nasadím si masku a náustek a vykročím ze zadní části lodi.

Voda mě okamžitě ovine jako chladná příkrývka.. Přestože mám oblečenou ochrannou neoprenovou kombinézu, chvěji se chladem, ale nevadí mi to. Tuto proměnu z pozemského plavce v mořského tvora vnímám jako součást přizpůsobovacího procesu.

Není tu nijak velká hloubka, nanejvýš dvacet metrů. Bez doprovodu bych se samozřejmě potápět neměla. První bezpečnostní pravidlo pro potápěče porušuji už tím, že jsem na lodi sama, ale nikdo takový, koho bych uznávala jako autoritu nebo kvůli němu raději neriskovala, už není naživu, a na sobě mi zase tak moc nezáleží.

Skloním hlavu a vidím, jak šňůra klesá, mizí v temnotě. Pak vypustím u vesty zbylý vzduch a ponořím se. Několik stop pod hladinou se obrátím a plavu k chaluhovému lesu, který se objevuje pode mnou.

Chaluhy, jak většina lidí nazývá mořské řasy, tady rostou v hojném množství. K mořskému dnu jsou uchycené strukturou podobnou kořenům a sahají vzhůru ke světlu. Vějířovité lístky a úponky se vznášejí svisle díky dutým stonkům naplněným plynem.

Před lety tu ztroskotala loď a od té doby přežívá struktura rozděleně a vytváří na mořském dně majestátní ponorkovou architekturu. Ohromné kusy dřeva osídlené mořskými formami života se tu tyčí jako podmořská města. A nad tím vším jako prehistorický les vyčnívají ladně se kolébající chaluhy.

Přiblížím se ke špičkám a pokračuji níž. Za denního světla a jasné viditelnosti bych byla obklopená nádhernými, pozoru-

hodnými barvami. V noci však vidím okolí jen s pomocí kapesní svítilny a odstíny jsou jemnější, tlumenější. Chaluhy v barvě žloutkového krému, mlhavá, temně modrá voda, občasné záblesky rubínově červené, to když po písku cupitají krabi.

Sbírám vzorky ježovek. Chaluhové lesy představují důležité oblasti, kde ryby kladou jikry, ale v poslední době jich ubývá a jedním z možných viníků je ježovka, která požírá jejich kořeny. Lidé, se kterými spolupracuji, potřebují vědět, jestli se objevují nějaké nové invazivní druhy, nebo zda se běžná populace zkrátka stává trochu nenasytnější. Teoreticky lze říct, že prodej rybářských lístků by mohl být pro ostrovní ekonomiku mimořádně výnosnou záležitostí. Takže záleží na rybách, na chaluhoých lesích a na mých ježovkách. Přes noc budou uložené v chladicích boxech na lodi; ráno je vezmu do laboratoře ve Stanley.

Několik metrů ode dna se po paměti vydávám známou cestou. Mnozí potápěči nemají chaluhy rádi. Mokré rostliny, které se jim otírají o tělo, je odpuzují; děsí je představa, že se jim úponky ovijí kolem nohou. Já mám ráda pocit bezpečí, který mi chaluhy poskytují. Baví mě překvapovat jiné tvory a občas být sama překvapená. Když jsem mezi chaluhami, moje čistící mise bývají úspěšnější.

Najednou si uvědomím, že tady dole nejsem sama. Řasy přede mnou se občas lehce rozvlíní. Così se ke mně blíží. O vteřinu později v podstatě stojíme tváří v tvář. Podívá se mi do očí a vzápětí vyrazí jako šipka za rybou, která plave příliš rychle na to, abych určila její druh. Pozoruji, jak kličkují při dně, ale nepříjemný pocit mě neopouští.

Přihodí se to během okamžiku. Nad hlavou se objeví hrozivý stín, opět mě zasáhne silná vlna, blízko mě se ponoří mohutný tvor a vrhne se za lachtanem. Střetnou se. Zběsilé svíjení a zmítání těl. Výbuchy bublin. Pak se dva tvorové znovu rozdělí.

Nový příchozí je rypouš sloní, velký samec, dlouhý více než dva metry. Je mnohem pomalejší než lachtan, ale mimořádně silný. Začíná zoufalá honička mezi chaluhami a mně hrozí nebezpečí.

Rypouš by za běžných okolností na člověka neútočil, neobtěžoval by se ani kvůli statnému lachtanovi, ale tenhle je zaujatý pronásledováním, žene ho potřeba zabít. Voda kolem už se zbarvila krví mladého lachtana. Jestli se mu podaří uniknout a rypouš si všimne mě, možná bezděčně zareaguje. Strnulá se krčím v chaluhách a doufám, že se honička přesune dál.

Marně. Lachtan zamíří přímo ke mně; chce se ponořit a ukrýt v hustém porostu, ale vtom se nahoře objeví rypouš. Lovec zasekne mocné čelisti kolem krku kořisti a zuřivě jí třese. Lachtaní hlava během okamžiku bezvládně visí. Rypouš vyplave s úlovkem k hladině.

A takhle to chodí. Rychle, brutálně, aniž by zbyla chvíle klidu na pochybnosti nebo úvahy. Takhle zabíjíme. Dnes večer jsem hodně přemýšlela o zabíjení, ať jsem seděla v lodi, nebo se potápěla. Dumala jsem o smrti a lidské schopnosti způsobit ji. Nakolik jsem já sama schopná zabít.

Koneckonců pocházím z dlouhé rodové linie vrahů. Můj děda, který nosil trefné jméno Bartoloměj Hrob, patřil k nejúspěšnějším a nejkrutějším zabijákům, jaké tahle část světa poznala. Den po dni se svým gangem vyplouval na moře, bez ustání a bez slitování lovil a pozoroval, jak se moře barví doruda. Děda samozřejmě nezabíjel lidi, ale velryby, jenomže jaký je v tom ve skutečnosti rozdíl?

Odeberu poslední vzorek, uložím ho a jsem připravená vyplout k hladině. Kolem mě víří bubliny a vidím hvězdy, i když jsem stále několik stop pod vodou. Vynořím se a chvíli nemůžu najít očima loď. Zatímco jsem se potápěla, kouzlo, které udržovalo oceán v zajetí, pominulo a voda se znovu dala do pohybu. Kolem mě se vzdouvají vlny a cítím, jak mě bodá v hrudi

rozrušením. Jsem sama, daleko na moři. Když se nevrátím zpátky na loď, umřu tady. Už nějakou dobu mám pocit, že se můj život blíží k úplnému konci. Nastal ten okamžik nyní? Umřu dnes?

A pak ji zahlédnu, sotva dvacet metrů od sebe.

Queenie už se probudila. Nervózně pobíhá po boční palubě a kňučí, dokud se nezachytím žebříku a nevytáhnou nahoru. Skloním se, abych ji polaskala, a pocákám ji vodou. Odběhne a přinese mi ze svého pelechu starý ručník. Je zabahněný a samá srst, ale oceňuji dobrý úmysl.

Queenie je stafordšírská teriérka, drobnější, než odpovídá jejímu plemeni. Malý statný ranec svalů a hedvábně jemné srsti. Čumáček, nohy a špičku ocasu má bílou, ale všechno ostatní je na ní černé jako obsah mojí hlavy. Jsou jí čtyři roky a přísahám, že jsou chvíle, kdy si na kluky vzpomene. A truchlí stejně jako já.

Vytáhnou kotvu, spustím motor a zamířím na jih ke Stanley. Znovu si vzpomenu na dědu. Jak se zdá, moje myšlenky jsou dnes večer rozhodnuté toulat se potmělou pěšinou, kde se potutelné plány plazí jako chňapající kořeny po mořském dně a chmurnější kouty naší mysli bez zábran odhalí svou tvář.

Děda Hrob, otec mého otce, patřil k největším velrybářům v jižním Atlantiku. Byl posledním potomkem dynastie mořských lovců, která v roce osmnáct set čtyři opustila Nantucket a o několik měsíců později dorazila na New Island na Falklandách. Následujících dvě stě let pustošili její příslušníci ostrovy i okolní oceán. Mořská fauna i zvěř v okolní volné přírodě se z působení dědy Hroba a jeho rodinných předků vzpamatovává dodnes.

Umřel, když jsem byla ještě dítě. Škoda.

Zamířím do klidnějších vod Port Williamu a přizpůsobím kurz tak, abych se bezpečně vyhnula výletní lodi *Princess Royal*. Od této chvíle až do konce léta uvidíme nepřetržitý proud

takových lodí, které zakotví na pár dnů cestou do Jižní Georgie a do Antarktidy. Stovky turistů, kteří se denně vylodí na našich pobřežích, když loď zakotví v přístavu, jsou pro nás smůlou i požehnáním, a my je milujeme, a zároveň proklínáme, jak už to v takových případech bývá. Dnes večer se zdá, že vzhledem k pokročilé hodině je na lodi neobvykle živo, ale tahle plavidla jsou samý večírek, a ozvěna bujarého veselí doléhá na míle do vnitrozemí.

Z paluby si mě nikdo nevšimne. Proklouznou kolem a zamířím do vnitřního přístavu. Co nevidět už nebudu odpočítávat dny, ale hodiny. Mám před sebou ještě pár věcí, které potřebuji provést, splnit sliby, které jsem dala ostatním, ale mám dojem, že být neustále v jednom kole je rozhodně ku prospěchu věci. Rozhlédnu se po lodi. Zásoby paliva a vody průběžně doplňuji. V zamčené skříni je plynová uspávací puška pro výjimečné příležitosti, kdybych potřebovala uklidnit velkého savce, a také pistole po dědovi, kdyby jedinou možností byla eutanazie. Obě zbraně jsou plně funkční. Jsem připravená.

Připravená zjistit, kolik krve dávných předků koluje v mých žilách. Propluji úžinou The Narrows do vnitřního přístavu a okamžitě zjistím, že můj pečlivě vypracovaný plán přijde vničit.

Čeká na mě policie.

2.

Za tu krátkou dobu, co jsem pobývala na moři, se tady cosi přihodilo. Většina obyvatel Falklandských ostrovů žije ve Stanley, ale pořád jde o nepříliš početné společenství. Jen přibližně dva tisíce lidí zhruba v sedmi stech domech. Před třemi hodinami, když jsem vyplouvala, svítila na úbočí asi stovka nebo víc luceren z vydlabané dýně, rozesetých jako hvězdy. Teď budou všechny zhasnuté. V tuhle ranní hodinu by Stanley mělo být téměř úplně ponořené do tmy. Není. Pozoruji policejní vůz jedoucí po silnici podél pobřeží a další modrá světla vidím v přední části přístavu.

Před třemi lety, téměř na den přesně, jsem takhle vplula do přístavu a policie čekala na mě.

„Došlo k autonehodě.“ I teď, o tři roky později, stále slyším Benův nakráplý roztřesený hlas v lodním rádiu. „Ned a Kit jsou na cestě do nemocnice, ale víc nevím. Vrať se co nejdříve.“

Rychle se rozloučil a nechal mě, abych myslela na nejhorší. Jenomže já jsem nic takového neudělala. Nedovolila jsem si to. Představovala jsem si je v bolestech. V duchu jsem viděla jejich drobná těla zhmožděná a potlučená, pořezaná ostrým kovem. Celou cestu do Stanley mi zněly v hlavě jejich hlasy, pla-

kali a volali maminku, neschopní pochopit, proč nejsem s nimi, když mě nejvíc potřebují. Představovala jsem si utržené končety, šrámy na jejich roztomilých obličejích. Ale ani na okamžik mě nenapadlo uvažovat o tom, že jejich těla bez života leží vedle sebe v márnici.

V zasetí ošklivých vzpomínek příliš přidám plyn. Takovou rychlostí bych do přístavu vplouvat neměla. Jsou tu skaliska, nejjeden vrak potopené lodi, skryté překážky, které mohou rozervat loď na kusy. Přimějí se zpomalit a čekám, až můj dech i tep provedou totéž. Ukazuje se, že obojí je mnohem hůř ovladatelné než řadicí páka. Přesto musím navenek udržovat zdání, že se nic neděje a všechno zvládám. Lidská skořápka, obal mého nitra, musí ještě nějakou dobu vydržet.

U místa, kde obvykle uvazuji loď, na mě kdosi čeká. Jeden z rybářů v penzi. Žije v domku u přístavu se dvěma ženami, které většina lidí tiše považuje za jeho manželku a sestru, ale nikdo by na to nevsadil ani zlámanou grešli. Jmenuje se Ralph Larken a za zády se mu říká Mrtvola. Hodím mu napínací lano, a vtom si všimnu, že má pod nepromokavým kabátem oblečené vybledlé pruhované pyžamo, nohavice zastrčené do obrovitých černých holínek. Za zvláštního pološera vypadá jako pirát. Vyskočím z lodi. „Co se děje?“

„Ztratilo se dítě.“

Upřeně na něj zírám a přemýšlím, kdo z nás to řekne nahlas. On.

„Další.“ Hodí hlavou k přístavní zdi. Vidím policejní uniformy, kohosi ve vojenském. „Čekají na vás. Viděli světla vaší lodi.“

Pohřešuje se další dítě. Když před více než dvěma lety zmizelo první, ještě jsem se topila ve vlastním žalu, ale vzpomínám si, jak si lidé vykládali, jaké je to příšerné neštěstí, třebaže nebylo jasné, co se vlastně stalo. Když zmizelo druhé dítě, ti stejní lidé prohlašovali, že máme ukrutnou smůlu. A teď třetí?

Od hloučku u zdi se kdosi odpojil a míří ke mně. Je to mladá policistka, ta, kterou nikdo nemůže brát vážně, protože je tak mladá a tak strašně vysoká, a protože se zdá, že nedokáže udělat jediný pohyb, aniž něco srazí. Konstábl Skye McNairová patří k lidem, kterým ostatní tvrdí, že je mají rádi, protože je litují a chtějí být považováni za soucitné. Já nemám co komu dokazovat a musím přiznat, že mi její neohrabanost leze na nervy.

Teď mě při pohledu na ni poprvé napadá, že vypadá ohromně svěže. Kolem hlavy jí poletují dlouhé nepoddajné vlasy odstínu čerstvě uvařeného pomerančového džemu a její obličej, za svitu měsíce bledý jako papír, napovídá, že je nervózní a hodně rozrušená. Na pár centimetrů okolo ní se noc nezdá tak tmavá.

„Promiňte, Catrin.“ Je o dost vyšší než já. Skloní se ke mně a pak se zhoupne vzad, jako kdyby dostala strach, že mě zamáčkne. „Potřebuju vědět, jestli jste tam dnes večer někoho neviděla. Třeba jiné lodě, které jste nepoznala.“

Řeknu, že ne. Zhruba ve stejnou dobu jako já vyplouvalo z přístavu několik velkých rybářských člunů, ale všechny jsem znala. V noci loví spousta ostrovanů, ale ti se vydávají na moře v menších člunech a drží se blízko pobřeží.

„Omlouvám se, tahle situace je pro vás určitě moc těžká.“ Zdá se, že Skye nikdy neví, co s rukama. Teď jimi mává. „Já vím, že je to skoro přesně to –“

Ona tu před třemi lety nebyla. Studovala v Anglii na policejní akademii. A přesto ví, že pozitíří uplynou tři roky ode dne, kdy jsem přišla o svůj život.

„Co se stalo, Skye?“ Pohlédnu na Ralpha, jak hladí Queenii. „Ztratilo se nějaké dítě, nebo co?“ Neřeknu *další*. To opravdu není nutné.

„Jedna z rodin turistů postrádá potomka.“ Ohlédne se k hloučku za námi. „Nepřipluli velkou výletní lodí, dorazili nezávisle a ubytovali se v jenom z penzionů ve městě. Kolem

poledne jedli venku poblíž Estancie. Děti si hrály na trávě. Nejmladší ztratili z dohledu.“

Estancia je farmářská usedlost ležící v jihovýchodním cípu velké mořské zátoky asi dvacet mil odtud.

„Jsou mu teprve tři roky.“ Zdá se, že Skye má na krajíčku.

Tříleté dítě. Předchozí dvě pohřešované byly starší, ale ne o moc. Oba byli kluci. Tříleté dítě dlouhé hodiny odloučené od rodiny, samo v noci. Je prochladlé, hladové, vyděšené. Je opuštěnost to nejhorší, z čeho mají děti strach? Na zdejších ostrovech, a ještě k tomu v noci může ten malý mít dojem, že je sám na celém světě.

„Vyhlásili jste pátrání?“

Skye se snaží ovládat a úsilím se jí nepatrně chvěje obličej. „Celý den jsme měli v terénu lidi. A pár chlapů hledá znovu. Třeba Callum Murray. Vyrazil s několika muži z kasáren. Čekáme, že se ozvou.“

„Tamhle je jeho rodina?“ Snadno rozpoznám matku, kyprou tmavovlasou ženu hodně přes třicet. Celé tělo má křečovitě stažené, jako by ji trápily obavy, že kdyby se uvolnila, rozpadne se na kusy. Je mi jasné, že sotva přijdu blíž a pohlédnu jí do obličeje, uvidím, že z něj zbyly jen kosti potažené kůží, všechno ostatní je pryč. Její oči budou jakoby bez života. Dotyčná bude vypadat jako já.

Až na to, že v jedné naprosto zásadní věci se ode mě hodně liší. Ona má ještě pořád naději.

„Tohle jsou příbuzní.“ Zdá se, že Skye teď stojí na jedné noze. „Lidi ze Západu. Z té události se stává vážný problém. Jsou tu i lidi z výletní lodi, a nechci být nezdvořilá, ale ti nám zrovna dvakrát nápomocní nejsou. Podle všeho si myslí, že bychom měli nařídít domovní prohlídky. Chtějí, abychom vyhlásili, že od téhle chvíle nesmí žádná loď opustit přístav. Umíte si představit reakci rybářských lodí, kdybychom jim oznámili, že ráno nemohou vyplout?“

„Pochybuj, že by to vůbec někdo poslouchal.“ Úřední moc tu má svoji váhu, ale jen do určité míry.

„A rodina už je i tak dost nervózní. Rozhodně nepotřebuje, aby jí někdo ládoval do hlavy všemožné katastrofické scénáře!“

Odolávám pokušení podotknout, že vzhledem k nedávno pohřešovaným dětem už jsou katastrofické scénáře na pořadu dne.

„Vládne tu všeobecné napětí.“ Kráčíme k mému autu. Skye mluví dál a já předstírám, že poslouchám. „Od devíti hodin večer nás volali k pěti případům. Vrchní superintendant Stopford se snaží přimět všechny návštěvníky, aby se vrátili na loď, ale oni nechtějí nastoupit, dokud se kluk nenajde. Vypadá to na šílenou noc.“

Zahuhlám to, co se ode mě očekává, a sice, aby mi dala vědět, pokud bych mohla být nějak nápomocná, a vyklouznu. Queenie naskočí do vozu a vyrazíme k mému domu na západní straně poloostrova Cape Pembroke, nevelkému plácku pevniny mezi vnitřním a vnějším stanleyským přístavem a samotným oceánem.

Nepřemýšlím o pohřešovaném dítěti. Nebo spíš ano, ale jen do té míry, nakolik ona událost souvisí se mnou. Pokud čluny dostanou zákaz opustit kotviště, a než vyplují z přístavu, budou podrobeny prohlídce, moje plány vezmou zasně. Od téhle chvíle za dva a půl dne. Zhruba šedesát hodin. Do té doby musí být dítě nalezeno.

Nejedu domů nejkratší cestou. Někdy večer, zvláště když černá mlha v mojí hlavě začíná mít navrch, mě cosi vede k domu Grimwoodových. Vždycky v noci, když existuje mizivá naděje, že zahlédnu někoho z rodiny, mě tam cosi táhne. Dnes v noci objedu nejvýchodnější cíp stanleyského přírodního přístavu a zamířím k velkému domu se střechou modrou jako paví peří a výhledem na Surf Bay. V poslední zatáčce zpomalím a naskytne se mi pohled na obílené zdi, černá okna, nízký živý plot

z hlodášů, nyní překypující žlutými květy. Na druhé straně nízké dřevěné branky trůní lucerna z vydlabané dýně. Ve složitém a dokonale provedeném vzoru poznávám ruční práci dědečka dětí. Kdysi vydlabával dýně i pro moji rodinu.

Někdo je vzhůru. Vidím, že se v horním okně svítí. Peterův pokoj. Petera, nejmladší dítě Grimwoodových, jsem nikdy neviděla. Už dva a půl roku žije v mojí hlavě. Vidím ho jako útlého světlovlasého chlapečka s oválným obličejem, stejného, jako v tom věku bývali jeho bratři. A stejně jako oni má určitě i máminy jasné modré oči.

Do toho domu jsem nevstoupila léta, naposledy v době, než se narodil Peter, ale doteď znám Ráchelin domov jako svůj vlastní. Peter se probudil a ona je určitě u něj, tiskne ho k sobě a konejší, aby usnul. Vdechuje vůni jeho vlásků, vnímá, jak se jeho tělíčko chvěje, a s radostí zahání a uklidňuje dětské obavy. Strašlivě ji nenávidím a jediné, co v tuhle chvíli mohu dělat, je šlápnout na plyn a jet dál.

Ano, pomyslím si. Zabít Ráchel bude snadné.

3.

Prudce otevřu dveře svého domu a okamžitě ucítím, že něco je jinak než obvykle. Così – vůně, ozvěna hihňání, nepatrná změna v ovzduší. Drobné, ale nezaměnitelné známky. Oni jsou znovu tady.

Tiše za sebou zavřu a rozhlédnu se. Žádné jasné oči ve tmě ani šoupavé zvuky, jak se drobné postavy tisknou hlouběji do šera. Pomalu obejdu prostornou staromódní místnost a vstoupím do haly. Jsem ostražitá i dychtivá. Je to zvláštní lačná touha, tahle potřeba vidět mrtvé.

Kluci mě pronásledují tři roky, od chvíle, kdy umřeli. Myslí to doslova? Nejsem si jistá. Jsem vědec, spíš věřím na mimozemšťany než na duchy, ale v prvních dnech po té nešťastné události byla jejich přítomnost v domě reálnější, přesvědčivější než přítomnost mého manžela nebo kohokoli z houfu kamarádů, kteří se pravidelně objevovali.

Skuteční lidé odešli, ale kluci zůstávali, proudili mým životem sem a tam spolehlivě, ba přímo pravidelně jako příliv a odliv. Pokaždé, když to nejmní očekávám, zahlédnu jejich stíny za závěsy, křivky jejich těl pod prošívanými dekami na postelích, na kterých stále nejsem schopná vyměnit povlečení. Jejich

hlasy, občas hihňání a sprádání tajných plánů, docela často dohadování, se smísí se zvuky z televize nebo z rádia. Zachytím závan jejich vůně. Zvláštní pižmovou jablečnou vůni Kitových vlásků zhruba den po umytí. Trpký pach Nedových tenisek, když botník zůstal otevřený.

Dole pod schodištěm nesedí ani se nechoulí na pohovce a nezírají na prázdnou obrazovku. Panebože, nenávidím, když tohle dělají! Jdu nahoru. Bezpečnostní zábrana na schodech, kterou jsme nikdy nebyli schopni odmontovat, je zavřená. To je moje práce? A proč bych to dělala? Přesto však kluky podezírám málokdy, že nějak ovlivňují skutečnost. Možná posunutá hračka. Důlek na jedné z postelí. Ale to samozřejmě může mít na svědomí i pes.

Queenie stojí dole u dveří do kuchyně a kňučí jako vždycky, když jsou tu kluci. Nemám tušení, zda také vnímá jejich přítomnost, nebo jestli mě jednoduše jen nerada vidí v téhle náladě, ale jejich návštěvy ji silně znervózňují. Je to škoda, protože je také zbožňovala, ale domácí mazlíčci zkrátka nejsou matky, tak nějak si to vysvětluji.

Určitě je najdu v Nedově pokoji, jak se k sobě tulí jako štěňata, ale silueta, kterou spatřím, když otevírám dveře, patří velkému medvědovi rozvalenému na břicho na Nedově posteli. V Kitově pokoji také nejsou. Pohybují se rychleji a nabádám se k pomalejšímu tempu, ale začíná mě přepadat běžná panika matky, která nemůže najít své děti. Třebaže mrtvé. Moje ložnice je také prázdná. Nebo tak aspoň vypadá.

Skrývají se.

Byla bych raději, kdyby se neukrývali, ale když žili, hra na schovávanou patřila k jejich oblíbeným, a občas ji se mnou hrají i teď. Začnu znovu pročesávat dům. Tentokrát se dívám pozorně a bouřkový mrak v mé hlavě celou dobu houstne. Otevírám dveře skříně, odtahuji závěs ve sprše, nahlížím pod postel pro hosty. Abych pravdu řekla, tahle hra mě vždycky vyvede

z míry, i když vím, že na konci pátrání najdu dvě hřejivá, pevná těla.

Znovu stojím dole pod schodištěm. Mohou být jediné venku. Otevřu zadní dveře a vítr okamžitě vtrhne dovnitř, jako kdyby čekal na příležitost.

Nejsou ani tam. Cítím, jak nepozorovaně mizí. Šum větru protnou dva zvuky, dvě žalostné, utrápené zasténání. Jeden pochází od Queenie, druhý ode mě.

„Nede! Kite!“

Jsou pryč. Stejně jako jsem si předtím byla jistá jejich přítomností, teď neomylně vím, že odešli.

V hlavě mi zbylo jen velmi málo světla. Znovu stojím na schodišti, v malém přístavku u své ložnice, který používám jako pracovnu. Klečím vedle stolu a prohrabuji vytaženou zásuvku, kterou vždycky mívám zamčenou. Nacházím, co jsem hledala. Udržuji tu věc stále nabroušenou.

Sejdu dolů. Queenie začne výt.

Po nějaké době mlha ustoupí. S námahou se zvednu z koberce a ztěžka dopadnu na židli u stolu. Z levé ruky mi teče krev. Uložím hrot harpuny zpátky do zásuvky. U mých nohou leží fotografie Ráchel, rozřezaná a probodaná, až zbyla jen hromádka cárů.

Skloním se a hodím útržky do koše. Mám ještě další kopie téže fotky. Pro příště.

Jsem tak unavená, že skoro nedokážu přemýšlet. Potřebuji se osprchovat a jít spát, ale cosi mě tady drží. Hladím si zraněnou ruku a zírám na okolní zdi. Zbývající prostory domu udržuji ve stavu, v jakém byly, když žili kluci a Ted bydlel s námi, ale z téhle stísněné pracovny se v průběhu předchozích tří let stal pokoj, kde dávám průchod svým zálibám.

Po stěnách jsou rozvěšené fotografie Neda a Kita, některé zarámované, většinou však připevněné jen lepicími proužky.

Mám tu i jejich školní výkresy, drobná uznání, kterých dosáhli ve třídě, dokonce tady přechovávám i některé kousky jejich kojeneckého oblečení, vše visí na stěně jako pochmurná vzpomínková fotomontáž.

„Prokrista, Catrin,“ říkával Ben, když se tady zastavil, aby si vzal nějaké věci z podkroví, „tohle není pracovna, ale svatyně!“

Na stěně za mnou ale visí něco jiného. Fotografie dvou dalších malých chlapců; dvou tmavovlasých, tmavookých kluků, kteří zmizeli – najednou, záhadně. První, Fred Harper, se ztratil během sportovního dne na Západním ostrově. K té události došlo před více než dvěma lety, v době, kdy můj žal byl ještě čerstvý a mokval jako otevřený bolák. Fredovi bylo pět.

O jeho zmizení jsem samozřejmě slyšela. V rádiu celé dny nemluvili o ničem jiném a Ben, který na ostrovech pracoval jako součást záchranného lékařského týmu, se také účastnil pátrání. Když jsem uviděla v *Penguin News* článek doplněný velkou fotografií chlapce, srdce mi málem vyskočilo z hrudi. Fred se tolik podobal Kitovi! Bez rozmýšlení jsem ho vystříhla, založila a nakonec připevnila na stěnu spolu se vším, co se o dítěti v příštích týdnech objevilo v novinách.

Možná jsem novinové zprávy vnímala jako určitou zkoušku mojí lidskosti. Kdyby Freda našli, měla bych radost a šťastný konec bych vnímala jako znamení, že mám ještě stále naději. A pak, přibližně po roce a půl, se na ostrovech ztratil další malý chlapec. Sedmiletý Jimmy Brown byl naposledy viděn v zátoce Surf Bay, kde bydlí Ráchel. Brownovy jsem znala poměrně dobře. Přátelila jsem se s matkou Gemmou, jejíž dcera, Jimmyho malá sestra, chodila s Kitem ve školce do jedné třídy. Ben znal otce, ten pracoval v nemocnici jako laborant.

Když zmizel Jimmy a celé město trávilo dny i noci pátráním, zatímco jeho rodina zabředávala stále hlouběji do zoufalé beznaděje, od několika místních jsem slyšela, že já mám alespoň jasno. Věděla jsem, co se mým synům přihodilo, měla jsem

možnost je pochovat, řádně truchlit. Tato výsada byla rodinám pohřešovaných odepřena.

„Jistě, děkuji,“ odpověděla jsem jedné ženě. „Opravdu si cením toho, jaké mám štěstí!“

Dotyčná se mnou od té doby nepromluvila.

Pod fotkami Freda a Jimmyho visí další výstřižek. Ten nesouvisí s chlapci, ale svého času se týkal mě. Několik měsíců po Jimmyho zmizení, v době, kdy stále probíhalo pátrání, třebaže už méně rozsáhlé a naprosto beznadějně, napsal šéfredaktor listu *Penguin News*, jak zmizení dítěte ovlivňuje celé společenství, zvláště tak malé. Mluvil o kolektivním pocitu viny, o přesvědčení, že za děti nesou společnou odpovědnost všichni, a je-li některému z nich ublíženo, bolest se týká nás všech.

Článek nebyl psán s ohledem na moje syny, nicméně jsem v něm stejně našla jisté uspokojení. Přiměl mě, abych si uvědomila, že Ben, já a naši nejbližší jsme nebyli sami, koho úmrtí našich dětí zasáhlo. A že s námi bolest sdíleli i ostatní, byť omezenou měrou.

Pisatel, kupodivu Ráchelin otec, pokračoval o tom, jak se po zmizení dítěte zachová společenství. Vyslovil názor, že zmizení rychle zapadne do místního folklóru, nejprve se objeví tak, že někdo zpozoruje duchy, a později je zpráva předávána ústní tradicí a vyprávějí se historky. Tvrdil, že na základě případů pohřešovaných dětí vznikají všechny povídky o dětech, které odnesly víly, nebo je snědli skřítkové a čarodějnice. My se s naším studem vypořádáváme tak, že ho vysvětlujeme vnějšími příčinami. Obviňujeme nadpřirozené bytosti.

Vydoloval staré legendy o dětech zmizelých tady na ostrovech a spojil je se skutečnými případy neobjasněných úmrtí a zmizení. Za padesát let, tvrdil, budou Jimmy s Fredem součástí falklandské mytologie.

Ned, Kit, Fred a Jimmy. Moje vlastní malá sbírka mrtvých chlapců. A přibude snad pátý, a naše kolektivní vina ještě vzroste?

Nakloním se nad stolem a zapnu rádio. Místní stanice vysílá déle, než je tomu za běžných okolností. Dozvídám se, že pohřešovaný chlapec se jmenuje Archie West. Jsou mu tři roky a dva měsíce. O něco málo víc než Ráchelinu nejmladšímu synovi.

Ne, na Ráchel nemysli. Teď ne.

„Takže připomínáme,“ prohlásí moderátor, jinak známý jako Bill, co prodává ryby, „Archie má světlé vlnité vlasy, hnědé oči a je podsaditě postavy. V době, kdy se ztratil, měl na sobě fotbalový dres Arsenalu, červené tričko s bílými rukávy, bílé šortky a červené ponožky. Jestli si myslíte, že jste ho někde zahlédli, okamžitě kontaktujte policii. Posloucháte rozhlasové vysílání pro Falklandské ostrovy a následujících několik hodin tady s vámi bude Bill Krill. Je jedna hodina čtyřicet tři minut, a nezapomeňte, zítra ráno – nebo bych spíš měl říct *dnes* ráno – za námi přijde Ray Green z Astronomické společnosti a poví nám o čtvrtěčném zatmění Slunce. A sice odkud bude nejlépe vidět, jak si chránit oči a do jak velké tmy se Falklandy podle očekávání ponoří.“

Zhasnu, přisupím k oknu a vyhlédnu západním směrem. Čtvrtěční zatmění slunce nastane téměř ve stejnou dobu, kdy se můj plán stane skutečností. My tady na jihu uvidíme jen částečné zatmění, ale i tak se náš zapadlý kout světa někdy mezi třetí a čtvrtou odpoledne ponoří do tmy.

V nejednom ohledu.

„V tuto chvíli je se mnou ve studiu Sally Hoskinsová,“ pokračuje Bill, „rodinná známá, která nám poví, že Archie je čino-rodé, zvědavé dítě. Je to pravda, Sally?“

Samozřejmě nemám šanci přidat se k pátracímu týmu. Ope-rují bezmála o dvacet mil dál a dělí nás hory.

„Ano, Bille, je to tak. Archie je roztomilý kluk. Veselý a nezbedný. Moc rád si hraje na schovávanou.“

Dole v přístavu svítí méně světél. Skye se nejspíš nakonec podařilo přesvědčit pasažéry, aby se vrátili na loď.

„A proto se tedy rodina zpočátku nijak neznepokojovala?“

„Přesně tak. Předpokládali jsme, že se někde ukrývá. Vydrží ve skryší klidně celé hodiny.“

Stěží rozpoznám Mount Tumbledown. Pátrání bude zřejmě probíhat až za horou.

„Všichni jsme ho hledali déle než dvě hodiny, pak jsme teprve zavolali policii.“ Sallyin hlas zní v rádiu nakráple. „Archieho rodiče chtějí, abych všem poděkovala za dnešní podporu. Lidé se zachovali skvěle. Připojili se k pátrání, prohledávali svoje domy. Jen bych ráda poprosila, aby zůstali obezřetní. A jestli někdo víte, kde je, udělejte prosím, co je pro něj nejlepší. Dovolte mu, ať se vrátí ke své rodině.“

„Sally, nechcete nám povědět o Archiem víc?“ rychle ji přeruší Bill. „Víme, že si rád hraje na schovávanou. Co ho ještě baví?“

„No, je velký fanoušek Arsenalu, chápete, Bille. Jako celá jeho rodina. Zrovna prochází obdobím, kdy odmítá nosit cokoli jiného než dres Arsenalu, a chudák jeho maminka musí dres každý večer vyprat, aby si ho mohl druhý den zase obléknout. Archie zná všechny klubové písně, některé z nich nejsou pro tříletého kluka moc vhodné, ale co člověk zmůže?“

Poslouchám napůl ucha, jak Sally pokračuje o Archieho zálibě v populární hudbě. Sotva v rádiu spustí „Přichází známej lump“, rozhodně chvíli neposedí. A o tom, jak nevynechá ani jediný díl *Strážců vesmíru*.

„Jestli někdo z vás Archieho zadržuje, prosím, neubližujte mu a neděste ho,“ říká Sally. „Jestli někdo Archieho odvedl, nechceme nic jiného než ho dostat zpátky. Prosím, povězte nám, kde ho najdeme. Prosím, neubližujte mu.“

„Rozhodně. Děkuji vám, Sally. Ale podle mého názoru je vhodné připomenout, že policie pracuje s verzí, že se malý Archie jednoduše zatoulal a ztratil. A na to bychom teď měli zaměřit pozornost, přátelé. Malý kluk se někam sám vydal a zablou-

dil a my ho musíme najít. U mikrofonu je Bill Krill, posloucháte rádiové vysílání pro Falklandské ostrovy.“

„Proboha, lidi, co je s vámi?“ přeruší Sally počáteční akordy další písně. „Kolik dětí musí být pohřešováno, než doopravdy –“

Její hlas zmlkne. Vypnuli jí mikrofon. Hudba zazní hlasitěji. Archieho oblíbená reggae píseň, jak jsme právě slyšeli. Představuji si, že Sally je slušně, ale nekompromisně vykázána ze zadní místnosti redakce zdejších novin, odkud vysílá i zdejší rozhlas. Jiná kultura, řeknu si pro sebe. Když zmizí dítě v Anglii, všichni hned začnou panikařit kvůli pedofilům. Tady doufáme, že nezabloudil do kolonie lachtanů tmavých.

Tři ztracené děti během tří let. Dost na to, aby člověk svaloval vinu jen na lachtany.

Zaslechnu tiché vzdychnutí. Queenie usoudila, že jí nehrozí žádné nebezpečí a může se vrátit. Vyskočí na moji postel a schoulí se do škvíry mezi polštáři. Vypnu rádio a zapnu počítač. Když monitor naskočí, zapíšu si večerní poznámky, pak zavřu soubor a kliknu na jediný dokument, který jsem kdy chránila heslem.

Než kluci umřeli, nikdy jsem si deník nevedla. Necítila jsem tu potřebu, a vezmu-li v potaz, že jsem měla manžela, dvě děti a práci, kdy bych asi tak našla čas psát? Dřív byl můj život příliš zaplněný na to, abych ho potřebovala nějak dokumentovat. Teď, když mám v srdci prázdno a vedu bezvýznamný život, jako bych tyhle pravidelné záznamy o svých činnostech, myšlenkových pochodech a emocionálních prožitcích potřebovala, abych si připomněla, že pořád existuji.

Začínám psát. Vždycky podrobně rozeberu události celého dne, ne proto, že by se mi chtělo vzpomínat, co jsem dělala v práci, ale protože to, co dělám, mi pomáhá přerušovat, co cítím. Tyhle denní výlevy zoufalství a vzteku pro mne znamenají něco jako terapii. Upřímně řečeno, hlavně vzteku neustále zaměřeného na ženu, jejíž fotografie leží roztrhaná u mých nohou. Na ženu, která bývala mojí kamarádkou.

Ráchel jsem poprvé potkala, když mi bylo osm. Ona byla o pár měsíců mladší. Prodírala jsem se stezkou širokou tak akorát, aby se jí protáhlo dítě, hustě zarostlou trsy trávy, a vtom jsem narazila na malý, motýlky ozdobený zadek vystrčený k obloze. Šla jsem tiše, ale určitě mě slyšela, protože se ani neotočila a jen zvedla ušmudlanou ruku s okousanými nehty. Pánovité gesto mě přimělo, abych se okamžitě zastavila.

„Co to děláš?“

Vrtěla a šla sebou, až vycouvala, a uviděla jsem malý kulatý obličej s velkýma modrýma očima, smetanovou pletí bez jediné pihy a dlouhé vlasy o odstín tmavší, než aby se daly nazvat světlými. Vzhledem k obočí, které se uprostřed zvedalo do oblouku, budila dojem, že je neustále překvapená, a uši jí trčely od hlavy jako skřítkovi.

„Dračí vejce,“ zasýčela na mě. „Nic neříkej!“

Celá zmatená jsem přiklekla k ní do písku a natáhla krk. Upírala oči na dvě nažloutlé siluety dokonale oválného tvaru, dlouhé přibližně deset centimetrů. Hnízdo tučňáka oslího.

„Patří Ozmajian.“ Zdálo se, že je rozhodnutá komunikovat tichým syčením, i když jsme byly na půl míle daleko samy. „Strašně mocný dračici. Narodila se, když bylo rozbitý tisícátý srdce, a to znamená, že je hrozně stará, ale dračí vzpomínky nejsou jako naše.“

V osmi letech jsem věděla, že tučňáci oslí často hnízdí v chomáčích vysoké trávy, a taky, že matka nikdy neopustí hnízdo na dlouhou dobu a my dvě jí zřejmě bráníme, aby se k vejcím vrátila. Bylo mi jasné, že bych měla navrhnout, abychom vyklidily pole, ale přiznávám, že jsem byla zvědavá na draka.

„Nejsou?“ napodobila jsem její tajemný syčivý tón.

Přitiskla se blíž, choulila se ke mně s naprostou samozřejmostí hodně malého dítěte. „Ne. Draci si pamatují všechno, co bylo, co se děje teď i co kdy přijde.“

No, to vyžadovalo trochu přemýšlení. „Nejspíš bychom měly jít,“ řekla jsem. „Může se vrátit každou chvíli.“

„Kdepak, ta se nevrátí. Vejce tu zůstanou, dokud nedorostou a nebudou tři luny. Pak je odnesou černí orli se safírovýma očima a budou je střežit tak dlouho, až přijde čas, aby se mladý vyklubali. To může být zítra. Nebo v příštím tisíciletí.“

V tom věku jsem dokázala rozpoznat bezmála čtyřicet druhů ptáků hnízdících na Falklandách, ale černý orel se safírovýma očima pro mě byl novinkou. Mezitím se zvedl vítr, přinesl s sebou pachut' soli v ovzduší, a já si začala dělat vážné starosti o matku tučňačku. Když jsou hodně vystrašené, mohou se zatoulat daleko a do hnízda už se nevrátí.

„Příští novoluní bude za pět nocí.“ Vždycky jsem pozorně vnímala, co se děje s měsícem, dokonce už jako dítě. „Do té doby nepřiletí. Můžu se vrátit a zkontrolovat situaci, jestli chceš.“

Seděla na bobku a uznale se na mě dívala. Najednou se mi sevřela hrud' žárlivostí na ty rozzářené modré oči. Pripadalo mi nespravedlivé, aby někdo (já) měl oči matné a nevýrazné jako bouřkové mraky, a jiný (Ráchel) zasněné, azurově modré jako oceán za slunečného rána.

„Zajdeme sem společně,“ prohlásila. „Když jsme teď nejlepší kamarádky.“

Nebyla jsem si jistá, jak se to vlastně všechno seběhlo, a dokonce jsem ani nevěděla, co tady Ráchel dělá – ostrov patřil mojí tetě a strýci – ale líbila se mi myšlenka, že mám nejlepší kamarádku. „Tak jo,“ řekla jsem.

„Tohle je váš dům?“ Vmžiku byla na nohou a ukazovala k zelené plechové střeše farmářské usedlosti tety Janey. Přikývla jsem, protože měla v podstatě pravdu. Pobývala jsem tady přes léto, když rodiče pracovali.

„Máte zmrzlinu?“

„Znovu jsem přikývla. Teta Janey se vždy před mým příjezdem dobře zásobila.

„Tak jdeme.“ Popadla mě za ruku a daly jsme se do běhu – byla neuvěřitelně rychlá – přes trsy trávy, výběhem pro koně a na dvůr.

A bylo to. Od toho dne jsme s Ráchel byly nejlepší kamarádky, potřebovaly jsme se navzájem až vášnivě, podobnou zánícenost jsem myslím už nikdy v žádném vztahu nenašla. Byly jsme každá jiná. Absolutně. Ona viděla jeden svět uvnitř druhého, vše propojeno duhami nekonečných možností. Já jsem viděla tučňáčí vejce. A přesto jsme si byly bližší než sestry, protože jsme si tohle pouto vybraly; bližší než milenci, protože ti přijdou a odejdou, ale my jsme náš svazek měly navždy. Ona byla mojí druhou polovinou. Slunečními paprsky na skalách vedle mého stinného zákoutí pod stromem. Jasnými tóny k mým ponurým akordům. Ona byla vším, co já ne, byla vším, čím jsem toužila být, až na to, že jí tyhle vlastnosti seděly líp, a já to dobře věděla. My dvě jsme byly nerozdělitelné, bez ohledu na to, jak jsme od sebe byly daleko. Byly jsme minulost, přítomnost, napořád spolu.

Až do dne, kdy zabila mé syny.

Jsou téměř čtyři hodiny ráno. Psala jsem, přemýšlela, a dlouhou dobu nedělala to ani to. Vypnu počítač a projdu pokojem, abych se připojila ke Queenii, a vtom zaslechnu zvenku zvuk.

Tenhle nemůžu ignorovat, nemůžu ho přičítat počasí.

Když to začalo, nedokázala jsem přesně určit, oč běží. Možná už to trvalo léta, možná jen několik posledních měsíců, ale několikrát, když vítr vanul správným směrem, jsem pozdě večer zaslechla cosi, co mě přimělo k úvahám, jestli někdo neobchází kolem domu. Vnímala jsem pohyb, který mi připadal jaksi nepatřičný, šoupání, které mohlo znamenat kroky. Queenie několikrát zneklidněla a hrnula se ke dveřím, ale když jsem otevřela, nervózně se motala kolem. Letos, před dobou, kdy byly večery temnější, než jsem zatáhla závěsy, mívala jsem pocit, že se na mě zvenku dívají čísi oči.

Na ostrovech nikdo dveře nezamyká, ale já jsem s tím začala a jsem ráda, protože to, co jsem slyšela, mě nenechalo ani trochu na pochybách. Někdo je venku. Vyjdu z ložnice. Queenie chrápe dál. Zastává v mém životě různé úlohy, ale role hlídačeho psa k nim nepatří.

Dole nerozsvítím a rovnou přistoupím k oknu.

Pozemek kolem mého domu je neobvyklý dokonce i na falklandské poměry. Je to památník, venkovní muzeum, chcete-li, velrybářství. Chloubou je lebka modré velryby stojící na trávníku vpředu. Bezmála devět stop vysoká, čelisti jako by strnuly v okamžiku, kdy hltají potravu. Opodál leží téměř dokonalá kostra kosatky. U plotu spočívá hřbet vorvaně, kterého děda ulovil u pobřeží Jižní Georgie. Mezi ním a domem leží hejno delfiních koster. Většinu exemplářů získal můj děda. I zbraně patřily jemu: harpuny a šňůry, mohutná puška podobná dělu. Hlavní poselství však vtiskl muzeu výhradně můj táta. To on dal všechno dohromady, ne aby vyzdvihl velrybářství, ale aby je odsoudil. *Tato zbraň posloužila v letech 1886–1902 k zabítí více než 20 000 velryb*, říká poznámka pod puškou. Táta se za spoušť, kterou napáchali na mořích jeho předci, velmi styděl. A celý život se snažil tu hrůzu odčinit.

Zvuk, který jsem zaslechla před chvílí, připomínal rachot, jako kdyby se zřítilo několik kovových předmětů. Così uvolnilo sbírku velrybářských harpun stojících u živého plotu z hlodašů.

Přes siluetu kostry kosatky přelétne stín. Sunu se blíž ke dveřím, až zahlédnu velkou tmavou postavu. Poznávám obrysy a srdce se pomalu uklidňuje. Pak dotýčný znovu upoutá moji pozornost, ale z úplně jiného důvodu. Pozoruji, jak narovnává první harpunu a pak další. Odemknu a otevřu dveře.

„Na koledu je trochu pozdě!“ vypálím bez rozmyslu.

Callum Murray položí poslední harpunu na místo a obrátí se. „Všiml jsem si, že máš rozsvíceno. A napadlo mě, že tě třeba uvidím na zahradě. Chtěl jsem se ujistit, že jsi v pořádku.“

Neodpovím. Jaký by to mělo smysl? Já nikdy nebudu v pořádku. Pak zaslechneme zadržet koně. Což bychom neměli s ohledem na to, že koně tu v okolí nikde ustájeni nejsou.

„Mám dojem, že ti někdo ukradl koně!“ vtipkuju, nebo si to aspoň myslím. Nikdy jsem neviděla Calluma na koni. Pochybuji, že by se na ostrovech vůbec našel tak velký kůň, aby ho unesl.

„Šel jsem se projít.“ Dojde k okraji zahrady a podívá se na silnici. Kůň je zřejmě z dohledu, protože Callum rychle ztratí zájem a vrátí se. „Není ti nic?“ vyzvídá neodbytně.

Callum Murray není ostrovan. Je to Skot, který bojoval v konfliktu, bývalý podporučík výsadkového pluku. Krátce po vítězství Britů odešel z armády a koupil si pár mil od Stanley domek. Když se ho lidi ptají, jestli se tady usadil napořád, odpovídá, že zatím nechává všechny možnosti otevřené.

„Našli jste to dítě?“ zeptám se, spíš aby řeč nestála než proto, že bych netušila, jak se věci mají.

Do očí mu padne světlo z okna v horním patře. Za dne jsou jeho oči neobvyklé, a to následkem geneticky podmíněného jevu zvaného heterochromie iridis. Pravé oko má modré a levé zelené. Za svitu měsíce jsou však tyhle zvláštní, nevidané oči pouhými odlesky světla. „Za čtyři hodiny vyrazíme znovu,“ řekne mi.

Vítr k nám z dálky přináší zvuk blížící se helikoptéry.

„Nejspíš je v pořádku,“ snažím se, aby můj hlas zněl, jako kdyby mi na osudu dítěte záleželo. „Nejspíš se bude motat někde kolem, dokud se neunaví, a pak se někde schoulí a usne. Ráno ho najdete.“

„Taky v to pevně doufám. Ze začátku to vypadalo dost šeredně. Hlavně proto jsme taky znovu vyšli do terénu, abychom uklidnili situaci.“

Proč Callum tohle dělá? Proč je vůbec tady, takhle časně ráno, a předstírá, že mě zajímá, co se děje okolo? Měla bych jít do domu a zavřít dveře. Zamknout. „Skye se zmínila, že lidé z lodi dělali potíže.“

Callum vrhne pohled k obloze a vzápětí sklouzne očima ke mně. „To bylo to nejmenší. Rodina Freda Harpera přicestovala včera. Dali co proto Stopfordovi, že se před dvěma lety tak snadno vzdal!“

„Ale to není nic divného,“ podotknu. „Farmářům se ztrácejí ovce pořád. Uvážnou v rašelině a utopí se. Nebo se vydají ke srázu a strhne je příliv. Poníci a telata spadnou do řeky. Když jsou moc malí, vezme je voda. A o lidi taky pořád přicházíme. Je to moc smutný, ale děje se to. Tohle není národní park.“ Nechci, aby můj proslov zněl povýšeně, ale Callum ho tak nevnímá.

Vrtulník, seaking, je nad našimi hlavami. Visí na obloze, jako když se vázka vznáší na místě nad jezírkem. Zdá se, že ke Callumově bundě přilnul vysušený, rašelinný pach kopců, tak rozdílný od vůně moře. Uvědomím si, jako ostatně vždycky v jeho přítomnosti, jak je vysoký.

„Ta věc nad námi je součástí pátrání?“ řeknu. „Protože jestli z ní něco vypadne, tak nestojíme na dobrém místě.“

Ono ani není dobré stát tak blízko Calluma.

„Čekali, až skončíme,“ odpoví. „Abychom nemátli jejich zařízení.“

Seaking zjistil, že ani jeden z nás není tříletý chlapec, a pokračuje v letu. Znovu zůstáváme s Callumem o samotě.

„Jdu se trochu prospat.“ Otočím se, zaměřím do domu a zamknu za sebou dveře. Teprve když vím, že jsem z dohledu, dopřeji si klid. Ztěžka se opřu o nejbližší stěnu a uvolním se. Tak on se šel projít? A proč by to dělal? Od jeho domu je to k mému nejmíň čtyři míle!

Queenie nahoře v pokoji pořád pochrupuje. Zhasnu a opatrně přistoupím k oknu. Callum se otáčí, jako kdyby čekal, až zhasnu. Pozoruju, jak prochází zahradou a překračuje nízký laťkový plot.

Pokud se vydá běžnou trasou, má to domů čtyři míle. Podle toho, kudy zamířil, mám dojem, že půjde jinudy.

Zhruba před rokem, jednou v noci, když jsem zůstala dlouho vzhůru, zahlédla jsem ho kráčet kolem našeho domu. Z náhlého popudu, který jsem si vůbec nedokázala vysvětlit, jsem vyrazila za ním. Sledovala jsem, jak odbočil ze silnice, došel k vysokému plotu z ostnatého drátu, povolil tři dráty a proklouzl na minové pole.

Minové pole?

Na ostrovech jich je několik, hlavně podél pobřeží, během invaze je tam nastražila argentinská armáda. Podle střízlivých odhadů je v rašelině a písku ukryto kolem třinácti tisíc výbušnin. Jednoho dne, říkají nám, budou zneškodněny. Do té doby vzhledem ke skutečnosti, že zabírají pouhých šestnáct procent naší nevyužívané půdy, pole jednoduše zůstanou oplocená.

Počkala jsem, až zmizí ve tmě, a pak jsem se sama přiblížila k plotu. Tři dráty byly přestřižené a znovu spojené drobnými svorkami. Vytvořil si vlastní tajný vchod na pole, které bylo i po více než deseti letech od konfliktu stále poseto smrtelnými nástrahami. Každý krok mohl být jeho poslední.

Dnes zírám na prázdnou silnici a přemítám, jestli má znovu namířeno do těch míst, zda kráčí k minovému poli, aby zjistil, jestli téhle noci, právě v tuto chvíli je osudem předurčeno, aby všechno skončilo.

A to jsem si myslela, že já mám problémy.

Vlezu si do postele. Připadá mi nezvykle velká a prázdná, dokonce i v přítomnosti mého chrápajícího a pšoukajícího psa, který si bezohledně zabral nejlepší místo. Tohle bývá za běžných okolností nejhorší část dne, kdy nemám co jiného na práci než se donekonečna vracet k tomu, co jsem ztratila. Spánek nikdy nepřijde rychle.

Občas v noci, ve stavu, kdy se člověku napůl něco zdá a napůl je vzhůru, vnímám, že se kluci přikradou do postele ke mně. Když k tomu dojde, ležím klidně, utápím se v jejich přítomnosti, s požitkem vnímám dotek jejich hebké kůže; vdechuji vůni

jejich vlasů, cítím, jak mě objímají drobnýma ručkama. A po takovém snu se pak ráno probudím na obláčku čirého štěstí, nečekaného a ohromujícího a na hony vzdáleného trápení, které mě provází téměř nesnesitelnou měrou.

Dnes v noci za mnou nechodte, kluci. Nejsem si jistá, jestli unesu ještě o trochu víc. Protentokrát mě zkrátka nechte být.

2. den

úterý, 1. listopadu 1994

4.

„Slyšel jste někdo, co říkal v rádiu guvernér?“ zeptá se Brian, když dorazím do rodinné firmy, za kterou tenhle podnik odjakživa považuju.

Děda Hrob měl několik dcer, každou svým způsobem stejně odhodlanou a krvežíznivou jako on, a jednoho syna, který mu ovšem způsobil obrovské zklamání. Můj otec založil na Falklandách dobročinný fond ochrany životního prostředí, který se snaží zachovat přírodu na ostrovech pro příští generace. Po pravdě řečeno si nemyslím, že táta chtěl svým počínáním dědu urazit, ale pan Hrob senior to tak odjakživa chápal.

Brian je ornitolog a táhne mu na šedesátku. Otec ho zaměstnal před dvaceti lety. Věčně šplhá po útesech, kontroluje hnízdiště a označuje ptáčata, i když pro takovou práci by potřeboval být o deset let mladší a o dvacet kilo lehčí. Jednoho dne ho najdou studeného a potlučeného pod útesem. Jestli je někdo předurčený k tomu, aby umřel v práci, pak je to Brian.

Jako obvykle se mi rozvaluje širokým zadkem po stole. Celá léta si říkám, že jednou přijdu dřív a natru stůl vteřinovým lepidlem.

„Neumím si představit, že by v té věci mohl přispět nějakou hodnotnou radou.“ Susan v kuchyňském koutu cinká šálky s kávou.

„Společenská propaganda,“ přisadí si Pete, náš mladý kolega, který si dal na rok oddech od studia a nastoupil k nám. „Nemůže zavdávat podněty k tomu, aby si někdo myslel, že dítě dělalo něco jiného, než že se samo zatoulalo.“

„Jasně že nemůže.“ Brian se na stole zavrtěl. „A to se taky samozřejmě stalo.“

Šéf si odkašle. John Wilcock je menší šlachovitý muž s tmavými vlasy a nezdravě nažloutlou pletí. Dvacet let okázale vystavuje na odiv pořád stejný tmavý ulízaný knír. Máme dojem, že jsme vzdálení příbuzní, možná ob několik generací, ale ani jeden z nás si nedal práci zjistit přesný stav věcí.

„Cat, čeká nás změna plánu.“ John se málokdy obtěžuje popřát mi dobré ráno, což mi vyhovuje. Nemám zájem o zdvořilé řeči. „Tvoje skupina se připojí k pátrání. Řekl jsem, že za nimi dojedete autem. Vystupuj jako vedoucí týmu.“

Podle původního plánu jsem měla vzít skupinu návštěvníků k Georgi a Barrenu, dvěma malým ostrůvkům s bohatou flórou i faunou u jižního pobřeží Východního Falklandu. Jejich dva obyvatelé, moje teta Janey a její manžel Mitchell, jsou také něco jako turistická atrakce. Janey jako jediná osoba, kterou znám, úspěšně vychovala mládě tučňáka. Našla „Ashley“, když se malá chtěla zahřát v popelu, který zbyl po táboráku, a je to už patnáct let, co ji učí sednout si a poprosit, klouzat se po břiše ze střechy boudy, kde se stříhají ovce, a vytahovat druhým z kapes kousky ryby.

„Lidi potřebují něco dělat.“ Susan mi vidí na obličeji, že nejsem nápadem příliš nadšená. „Nikdo nemá chuť užívat si, když se tady někde motá samotný dítě!“

„Doufáme, že je samotný,“ ozve se Pete.

„Hmm, takový řeči k ničemu nejsou, Pete!“ Je sotva půl deváté, a John už je nervózní. „Nic nezačínej, Briane, opravdu nemáme čas!“

„Jestli jsou ti lidé ochotni vzdát se výletu, my bychom měli být ochotni je vést,“ prohlásí Susan.

Zvednu telefon a dám vědět tetě Janey, že se dnes ráno nemusí otravovat s pečením. V odpovědi napočítám čtyři sprostá slova, což je podle jejích měřítek slabý průměr. „Stejně jsem už snesla z pudy ten podělanej čarodějnickej kostým!“

„Jako kdyby někdo poznal rozdíl. A Halloween byl včera.“ Teta cosi zabručela a já jsem položila telefon.

„Bude potřeba, abys došla na policejní stanici.“ Susan mě ráda poučuje, co mám dělat. „V devět obdrží všichni vedoucí týmů pokyny od policejního komisaře.“

Zadek se konečně pohne. Brian stojí před mým stolem a škrábe se v místech, o kterých bych se raději moc nerozepisovala.

„Mám nabídnout hostům vrácení peněz?“ prohodím čistě proto, abych Johna vytočila.

„Ne, sakra, nic nenabízej. Tohle byl jejich nápad, ne můj!“

Naše sbírka vlajek se třepotá ve větru stejně jako pozůstatky halloweenské výzdoby; klid včerejšího večera je ten tam. Cestou autem k policejní stanici mímám lidi, kteří jdou stejným směrem. Potkávám obličeje, které znám celý život, i úplné cizince. Všimnu si podomácku vyrobených plakátů připevněných na plotu a zpomalím. Vidím, že jde o zvětšené fotografie dvou chlapců, kteří zmizeli už dříve. *Stále se pohřešují*, říká popisek. Archie na sebe nesmí strhnout všechnu pozornost. Přímo před mým autem žene vítr po ulici plastovou halloweenskou kostru. Mám dojem, že to není dobré znamení.

Před policejní stanicí stěží zaparkuju.

„Catrin!“

Otočím se. Spěchá ke mně vysoká postava. Nepromokavý plášť jí pleská sem a tam, červený šátek vlaje ve větru. Ruka v červené rukavici usilovně mává, rozhodnutá, že mě přiměje, abych počkala. Cítím, jak mě zaplavuje panika. Jeden z mála lidí, které se mi nepodařilo během uplynulých tří let vytěsnit ze života. Jeden z několika, kteří se nevzdají.

„Půjdu s tebou, ano, drahoušku?“ Mel sotva popadá dech. „Tyhle holínky stály majlant, tak je přece neztratím v rašeliništi! Mě nezajímá, kolik tu pobíhá ztracených dětí, budu se držet někoho, kdo ví, co dělá!“

Mel bezesporu patří k nejlépe oblečeným lidem na ostrově, utrací jmění dovážením oblečení z evropských a jihoamerických měst. Pohlédnu na bezvadně čisté nové holínky. „Jsou růžový!“

Laškovně mě poplácá po rameni. „Já vím. Teď se totiž klidně dají koupit i růžový. Jaký jiný by si taky měla holka pořídít?“

Často jsem si myslela, že jestli se ještě někdy zasměju, pak něčemu, co utrousí Mel. Dvašedesát let, váha osmasedmdesát kilogramů, a k tomu, jak jsem byla informována, pozoruhodně velký penis. Mel rozhodně není holka. A není ani transvestita: jeho oblečení je sice pestrobarevné a vždycky má úžasný střih, nicméně je určeno pro muže.

Mel je kuchař v Globe Tavern tady ve Stanley. Dva večery v týdnu opustí kuchyni a vede amatérský pěvecký kroužek za doprovodu klavíru. Po sedmé večer je doslova nemožné projít dveřmi.

„Drahoušku, zatímco budeš uvnitř, postojím u tvého auta.“ Vychutnává si slovo *postojím*, převaluje je v ústech jako extra silný mátový bonbon. „Ale moc se nezdržuj. Jinak ten zatracený vítr odvane štětce podvlíkačky!“ Opře se o dveře auta jako coura, která vyhlíží zákazníky.

Dav na parkovišti houstne a zdá se, že konstábl Skye řídí akci. Je ještě bledší než obvykle. Vlasy má rozčuchané a mám

dojem, že nejspíš spala v uniformě. Pamatuji si ji jako dítě, vždycky byla umouněná, mívala odřená kolena a potrhane ob-
lečení, zmrzlinu ve vlasech a na košili skvrny od čokolády. Ces-
tou ke dveřím slyším, jak se snaží přesvědčit rostoucí dav, aby
se rozdělil na skupinky o deseti lidech a každá skupina aby si
zajistila přepravu a určila vedoucího.

Moji pozornost upoutá švitoření pronikavých dětských hla-
sů. Otočím se a vidím, že po silnici kráčí hejno školních dětí.
Zhoupne se mi žaludek. Vpředu totiž zahlédnu Christophera
Grimwooda, Nedova nejlepššího kamaráda.

Vyrostl. Za ten rok, nebo kdy jsem ho naposledy viděla, se
pořádně vytáhl. Hlavou by mi sahal k ramenům. I v obličejí se
změnil, není už tak dětsky baculatý, má protáhlejší rysy a vy-
stouplejší, u kořene výraznější nos. Bolest mě přepadne jako
prudká vlna.

V mojí mysli – v srdci – je Nedovi pořád osm let jako tehdy,
když jsem ho ztratila. Má ještě buclatá kolena a faldy na rukou,
a když skloní hlavu, na zavalitém štěněcím krku se mu vytvoří
dvojitá brada. A přece na Christopherovi, nemotorném vytáh-
lém klukovi, který právě nechává dětství navždy za zády, vidím,
jak by Ned vypadal dnes. Na jeho dokonalé pleti by nejspíš byly
patrné první známky akné a měl by postoj nabručeného mrože.
Byl by jako já, nabitý testosteronem, absolutně posedlý, činil by
můj život téměř nesnesitelným – a moje touha po něm mě drtí.

Samozřejmě nedávám nic najevo. Na to, abych se zdoko-
nalila v umění vypadat, jako že jsem v naprosté pohodě, jsem
měla tři roky. V budově policejní stanice zjistím, že moje jméno
je uvedeno na seznamu za stolem, a jsem odeslána do zasedací
místnosti.

Připojím se ke skupince deseti lidí. Tři z nich mají na sobě
vojenskou uniformu, dva jsou policisté, přičemž jeden zastává
nejvyšší funkci na ostrovech.

Vysoký muž vypadá upraveně, pohybuje se rozvážně. Pro mě odjakživa *Stopford, Bob, vrchní superintendent*, protože takhle se představuje cizím lidem. Je to člověk, který přečetl pár knih, viděl několik dokumentů a daří se mu přesvědčit sebe i nemálo ostatních, že je o poznání bystřejší, než by jeden řekl.

Muž, který nalévá kávu z konvice na stole, je ředitel školy Simon Savidge, který se stal tak trochu hrdinou čehosi, co je napůl žertem označováno za hnutí falklandského odporu. V počátcích argentinské okupace, zatímco ostrované čekali na příchod britských bojových jednotek, se Simon prostřednictvím tajné vysílačky spojil s armádou a podával jí informace o pohybu Argentinců na našem území. Řediteloval, už když jsem chodila na střední, a zdá se, že post obhájí navždy. Jeho syn Josh je na ostrovech vrchním detektivem.

V místnosti už nejsou žádná volná místa, ale pak zaslechnu, že kdosi odsouvá židli, a vidím vstávat svého bývalého manžela. Je víc prošedivělý, než když jsem ho viděla naposledy, a zdá se pohubřejší. „Posaď se sem, Catrin.“ Drží opěradlo, připravený, aby mi židli pomohl přisunout ke stolu, až se usadím. Ben se ke mně vždycky chová zdvořile, na veřejnosti i v soukromí. Po pravdě řečeno, nijak zvlášť mě to netěší, vnímám jeho jednání jako urážlivě shovívavé, a mohlo by se zdát, že ho nesnáším, protože nelibě nesu krach našeho manželství. Nesmysl. Za rozpad našeho manželství Ben nemůže. Na vině je Ráchel.

A já, abych byla upřímná.

Posadím se a dělám, jako bych si nevšimla, že jeho ruce zůstaly na opěradle. Naproti nám hovoří velitel hasičů s Robertem Duncanem, majitelem místní rozhlasové stanice a redakce týdeníku *Penquin News*.

Robert už překročil práh sedmdesátky, ale elánu má jako muž o pár desetiletí mladší. Je víc než sto osmdesát centimetrů vysoký, hubený a šlachovitý. Vlasy má husté a bělavé, lemují mu tvář jako hříva starého lva. Má bílý knír a bílou kozí bradku.

Je další klíčovou postavou odboje. Když na ostrovy vtrhli argentinskí vojáci, vysílal živě, vzdorovitě hrál po svém na vlasteneckou notu. Argentinský velitel rázoval se svou četou k budově studia a v rádiu zněla píseň „Volá Londýn“ punkové kapely The Clash. Hlavní dveře se pod údery argentinských bot rozlétly na třísky za zpěvu Sex Pistols a jejich „Bože, chraň královnu“. Rob nechal zapnuté mikrofony po celou dobu, kdy se dohadoval s jihoamerickými vojáky, kteří ho přišli umlčet. Čas ho nijak nezklidnil. Pochybují, že v současné době existuje na ostrovech člověk, na kterého by si lidé víc stěžovali, a kterého by měli rádiěji než Roba Duncana. A taky je to Ráchelin otec.

Vtom mě napadne, že Ráchel se nejspíš také každou chvíli objeví, a její přítomnost na mě bude příliš silná káva. Nedokážu s ní pobývat v jedné místnosti. V okamžiku, kdy se chystám vstát, zachytím z koutu pohled neladících očí. Callum nespál. Jeho nazrzlé vlasy potřebují umýt a vousy mají zvláštní odstín, směs hnědé, světlé a rezavé, která napovídá, že se naposledy holil před šestatřiceti hodinami. Mám dojem, že jestli odejdu, vyjde za mnou. A pak možná i Ben.

Dveře se zavřou a *Stopford, Bob, vrchní superintendant* se ujímá slova. Po jeho levici stojí major Wooton, armádní poradce pro styk s civilním sektorem, a je mi jasné, že budeme svědky obvyklého přetahování o pozici, Stopford bude prosazovat pravomoci a Wooton odbornost.

„Odhadli jsme, že tak staré dítě je schopné ujít během osmnácti hodin nanejvýš deset mil.“ Stopford ustoupí ke straně a na stěně za ním uvidím ohromnou mapu Východního Falklandu. Ve vzdálenosti deseti mil kolem farmy Estancie, kde bylo dítě naposledy spatřeno, kdosi vyznačil červený kruh. Značná část zasahuje do oceánu.

„Major Wooton si vezme četou a začnou tady.“ Stopford ukáže do středu kruhu. „On a jeho muži budou postupovat směrem k obvodu. My ostatní současně začneme zvnějšku, samozřejmě

se zvláštním důrazem na pláži, a budeme postupovat ke středu.“

„Vylučujeme možnost, že dítě neputuje samo?“ Callum zůstává stát v koutě. „Podle toho, co mi říkala Skye, se včera v oblasti pohybovaly další vozy.“

„Samé místní.“ Stopford skoro nevěnuje Callumovi pozornost. „Mluvili jsme se všemi zúčastněnými. Toho kluka nikdo nezahlédl.“

Stopford pokračuje a oznámí přítomným, že pátrání by mělo trvat zhruba čtyři až pět hodin.

„A co dělají školní děti?“ ozve se znovu Callum. „Nechceme, aby se kolem poflakoval houf nervózních školáků. Stačí, že se ztratilo jedno.“

„Bože chraň! Děti, a to jen ty starší, budou prohledávat pláži.“ Stopford kývne ke mně. „Tuhle záležitost si vezme na starost Catrinin kolega Brian. Děti zůstanou po celou dobu pod dohledem dospělých. Spousta matek půjde s nimi, aby zajistila dohled.“

Tam bude Ráchelino místo. Na pláži, aby ohlíдела Christophera. S povděkem беру na vědomí, že se akce nezúčastní mladší děti. Pohled na Chrise mě zdrtil až dost. Vidět ještě Michaela, kterému teď bude osm, jako bylo Nedovi a teď mohlo být Kitovi, by na mě byl příliš.

„Bene?“ Stopford se dívá přímo za mě na mého bývalého manžela. „Chceš něco dodat?“

„Máme k dispozici pohotovostní vůz a paní Westová, Archieho matka, zůstane u něj, takže budeme vědět, kde se celou dobu zdržuje.“ Ben si odkašle a pokračuje. „Až ho najdeme, bude prochladlý a hladový. Zahřejte ho, podejte mu pár malých doušek vody, ale ničím ho neládujte. Jestli je zraněný, nesnažte se s ním hýbat, jen zůstaňte u něj, dokud k vám nedorazím já nebo některý z mých kolegů. To je všechno.“

Malé temné lži

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!